

บทความวิจัย

เรื่อง นโยบายการสร้างชาติเกาหลีใต้ของประธานาธิบดีปักจุงฮี ค.ศ.1961-1979

โดย

นางสาวฉัตรชนก พิณีจวงษ์

รหัสนักศึกษา 05580550

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อเรื่องบทความวิจัย	นโยบายการสร้างชาติเกาหลีใต้ของประธานาธิบดีปักจุงฮี ค.ศ.1961-1979
ผู้เขียน	นางสาวฉัตรชนก พินิจวงษ์
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์ ดร.พิภู บุษบก
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องนโยบายการสร้างชาติเกาหลีใต้ของประธานาธิบดีปัก จุงฮี ค.ศ.1961-1979 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษานโยบายการสร้างชาติในสมัยประธานาธิบดีปัก จุงฮี และศึกษาความเป็นชาตินิยมของประชาชนเกาหลีใต้ ที่มีส่วนสำคัญมาจากการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงการปกครองโดยประธานาธิบดีปักจุงฮี โดยศึกษาจากหนังสือ หรือ เอกสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับนโยบายของประธานาธิบดีปักจุงฮี ในช่วง ค.ศ.1961-1979

ผลการศึกษาพบว่านโยบายเศรษฐกิจของปักจุงฮี ที่มีความสำคัญคือ การเปลี่ยนแปลงประเทศเกาหลีใต้จากสังคมเกษตรกรรม ให้กลายเป็นสังคมอุตสาหกรรมแบบพึ่งตนเอง และอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกตามลำดับ โดยที่มีนายทุนขนาดใหญ่ร่วมมือกับรัฐบาลในผลักดันเศรษฐกิจการส่งออกให้ประสบความสำเร็จ ไปจนถึงการพัฒนาอุตสาหกรรมหนัก และ เคมีภัณฑ์ โดยมีการพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ เพื่อรองรับสังคมอุตสาหกรรม รวมถึงในแผนนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจส่วนหนึ่ง มีการปลุกใจ และชักจูงประชาชนเกาหลีใต้ให้หันมาร่วมมือกันทำงานอย่างหนักเพื่อขจัดความยากจน และพัฒนาเศรษฐกิจประเทศให้ดีขึ้น ซึ่งก็เป็นส่วนสำคัญ ทำให้เกิดกระแสชาตินิยมในหมู่ชาวเกาหลี

คำสำคัญ : ปักจุงฮี, แผนพัฒนาเศรษฐกิจ, นโยบายการสร้างชาติ, เกาหลีใต้

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องนโยบายการสร้างชาติเกาหลีใต้ของประธานาธิบดีปักจุงฮี ค.ศ.1961-1979 เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์ ดร. พิภู บุซบก อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ ขอขอบคุณครอบครัว ทั้งคุณพ่อ คุณปู่ คุณย่า และเพื่อนๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

นางสาวฉัตรชนก พินิจวงษ์

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญตาราง.....	ง
นโยบายการสร้างชาติของประธานาธิบดีปีกุงฮี ค.ศ.1961-1979	1
บรรณานุกรม.....	19

สารบัญตาราง

ตาราง 1	ดัชนีเศรษฐกิจของเกาหลีใต้ ระหว่างปี ค.ศ.1962 และ ค.ศ.1979	17
---------	---	----

นโยบายสร้างชาติเกาหลีใต้ของประธานาธิบดีปักจุงฮี ค.ศ. 1961-1979

บทนำ

ก่อนที่นายพลปักจุงฮี จะก่อการทำปฏิวัติในเกาหลีใต้ เศรษฐกิจของประเทศเกาหลีใต้ตกอยู่ในสภาวะตกต่ำเป็นอย่างมาก เพราะต้องพึ่งพาอาหาร และเครื่องอุปโภคบริโภคจากสหรัฐอเมริกา ภาคอุตสาหกรรมก็ไม่ขยายตัวเท่าที่ควร อีกทั้งประชาชนไม่มีงานทำ มีชีวิตความเป็นอยู่ที่แร้นแค้น และยากจน ภายใต้การบริหารของประธานาธิบดีอี ซึงมัน รัฐบาลอ่อนแอและหย่อนประสิทธิภาพ รวมถึงเกิดการคอร์รัปชันอย่างกว้างขวางในกลุ่มนักการเมือง จึงมีการประท้วงขับไล่ประธานาธิบดีอี ซึงมัน จนต้องลี้ภัยไปต่างประเทศในที่สุด

เมื่อคณะปฏิวัติเข้ามานำโดยนายพลปักจุงฮีเข้ามาบริหารประเทศ ได้ดำเนินการพัฒนาเศรษฐกิจขนาดใหญ่โดยการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่หนึ่ง ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญทางประวัติศาสตร์เศรษฐกิจเกาหลีใต้ โดยได้เริ่มเปลี่ยนจากสังคมเกษตรกรรมในอดีตให้กลายเป็นสังคมอุตสาหกรรม โดยการปฏิรูปในด้านต่างๆ เช่น ด้านการศึกษา ด้านการตลาด ด้านเทคโนโลยี เป็นต้น ทั้งยังได้ปลุกจิตสำนึกประชาชนเกาหลีใต้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญในการดึงประชาชนให้หันมาร่วมมือร่วมใจกันสร้างชาติ โดยการปราศรัยและจัดพิมพ์หนังสือเผยแพร่ต่อประชาชนทั้งชาติ รวมถึงมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และมีการจัดการเลือกตั้ง จนในที่สุดนายพลปักจุงฮีจึงได้รับเลือกให้เป็นผู้นำประเทศเป็นครั้งแรก

ด้วยนโยบายต่างๆ ของประธานาธิบดีปักจุงฮี ทำให้ประชาชนหันมาร่วมมือกันในการพัฒนาเศรษฐกิจ และการมีส่วนร่วมดังกล่าว ทำให้ขบวนการพัฒนานี้สำเร็จได้ในที่สุด ต่อมาได้เร่งพัฒนาด้วยการออกแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่สองและฉบับที่สามมาอย่างต่อเนื่อง มีการเร่งสร้างอุตสาหกรรมและการพาณิชย์ให้เติบโตอย่างรวดเร็ว โดยมีจุดมุ่งหมายในการวางรากฐานเพื่อแข่งขันกับตลาดโลก และได้มีการส่งเสริมอุตสาหกรรม โดยการปรับปรุงระบบการเงินเพื่อเพิ่มเงินทุนเอกชน โดยการสนับสนุนส่งเสริมนักธุรกิจขนาดใหญ่ ที่เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศจนเกาหลีใต้กลายเป็นชาติมหาอำนาจทางเศรษฐกิจของเอเชียจนถึงปัจจุบัน

โดยวัตถุประสงค์ในการศึกษาครั้งนี้มี 2 ประการ คือ (1) เพื่อศึกษานโยบายการสร้างชาติของประธานาธิบดีปักจุงฮี ตั้งแต่ ค.ศ. 1961-1979 (2) เพื่อศึกษาความเป็นชาตินิยมของประชาชนเกาหลีที่มีส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงของการปกครองโดยประธานาธิบดีปักจุงฮี

การก่อรัฐประหารของนายพลปักจุงฮี (ค.ศ.1961-1963)

นายพลปักจุงฮี (Park Jung-hee) เกิดเมื่อค.ศ. 1917 เป็นบุตรชายคนที่ 8 ของชาวนา มีฐานะค่อนข้างยากจน ซึ่งบิดาได้เข้าร่วมกลุ่มกบฏตงฮัก ช่วงที่ปักจุงฮีถือกำเนิด เป็นช่วงวิกฤตของครอบครัวอย่างมาก ชีวิตของปัก จุงฮี ต้องสู้เพื่อการอยู่รอด เมื่อปักจุงฮีเรียนจบวิทยาลัยครูแทกูก็ได้ไปสอนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนหนึ่ง รับผิดชอบในการสอนด้านอาชีวศึกษา และได้รับค่าสอนหนังสือเพียงน้อยนิด ปักจุงฮีเก่งในด้านยิมนาสติกและการป้องกันตัวตามแบบของญี่ปุ่น จึงหาทางเข้าเรียนในโรงเรียนทหารที่แมนจูที่เป็นเมืองเจ็ดเจ้าอาณาจักรญี่ปุ่นได้สร้างขึ้น ทั้งๆ ที่ในอีกด้านหนึ่งคนเกาหลีที่รักชาติกำลังต่อสู้กับญี่ปุ่นเพื่ออิสรภาพ ซึ่งการที่ปักจุงฮี ได้ฝึกอยู่ในค่ายทหารนี้ก็เป็นหนทางในการเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่มนายทหารกองทัพจักรพรรดิญี่ปุ่นนั่นเอง หลังจากจบการศึกษาจากโรงเรียนนายทหารในกรุงโตเกียวเมื่อค.ศ. 1944 ปักจุงฮีก็ถูกส่งตัวไปประจำการในกองทัพญี่ปุ่นในแมนจูเรีย ในช่วงสุดท้ายของสงครามโลกครั้งที่ 2 โดย 1 ปีต่อมา หลังจากที่ฝ่ายญี่ปุ่นยอมแพ้ ความไม่ฝืนในการเป็นทหารในกองทัพญี่ปุ่นก็ดับลง และปักจุงฮีก็ถูกปลดประจำการ

หลังถูกปลดประจำการด้วยยศเพียงร้อยโท ปักจุงฮีได้เดินทางกลับประเทศเกาหลีและอยู่อย่างไม่มีเงิน และ ไม่มีงาน จนในเดือนกันยายน ค.ศ. 1946 ก็ได้งานใหม่ในอาชีพทหารด้วยวัย 23 ปี ปักจุงฮีรุ่งเรืองขึ้นในระหว่างที่กองทัพขยายตัวท่ามกลางคาบสมุทรเกาหลีที่ถูกแบ่งออกเป็นสองฝ่าย และในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1948 ก็ถูกจับกุม และได้รับโทษประหารชีวิตในข้อหาร่วมมือกับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ของกบฏโยสุ-ซุนซอน แต่ปักจุงฮีก็รอดชีวิตมาได้ด้วยการให้ความร่วมมือในการสอบสวน ปัก จุงฮี ทำงานเป็นลูกจ้างพลเรือนฝ่ายสืบราชการลับของกองทัพ และได้กลับไปประจำการเป็นทหารอีกครั้งตอนเกิดสงครามเกาหลีขึ้น จนกระทั่งสิ้นสุดสงครามเกาหลี ค.ศ. 1953 ปักจุงฮีมีความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ได้รับตำแหน่งนายพลจัตวา ที่สำคัญ ปักจุงฮีได้รับการเลื่อนยศถึง 9 ครั้งในระยะเวลาเพียง 4 ปี ระหว่าง ค.ศ. 1957-1961 (John Kie-Chiang Oh, 2547)

ช่วงที่ปักจุงฮีขึ้นมาบิบทบาทในกองทัพ เป็นช่วงเวลาที่รัฐบาลในยุคการปกครองของประธานาธิบดีอีซึงมันกำลังประสบกับปัญหาทางการเมือง กองทัพจึงกดดันและขับไล่ประธานาธิบดีอีซึงมันให้ลาออกจากตำแหน่ง แต่ก่อนที่ประธานาธิบดีอีซึงมันจะลาออกจากตำแหน่ง กลุ่มในกองทัพเกาหลีใต้ได้วางแผนก่อรัฐประหารขึ้น โดยมีเป้าหมายในการจัดการคอร์รัปชัน ความไม่มีระเบียบวินัยในด้านการเงิน ความหย่อนสมรรถนะด้านเศรษฐกิจ และความแตกแยกในกองทัพ โดยกลุ่มทหารที่จะก่อการรัฐประหารนั้น แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ระหว่างนายทหารระดับอาวุโส กับกลุ่มนายทหารแนว

ปฏิรูป ซึ่งส่วนใหญ่เป็นระดับนายพัน และในกลุ่มแนวปฏิรูปนี้มีนายพลปักจุงฮีรวมอยู่ด้วย โดยในการก่อรัฐประหารเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1961 นายพลปักจุงฮียังระบุเหตุผลที่ทำการรัฐประหารว่ามีเป้าหมายเพื่อขจัดคอร์รัปชันและต่อต้านคอมมิวนิสต์ สร้างความมั่นคงทางการเมือง และฟื้นฟูเศรษฐกิจ รัฐบาลทหารของคณะปฏิวัติได้เร่งดำเนินการสะสางปัญหาทางการเมืองการปกครองของประเทศระหว่าง ค.ศ. 1961-1963 โดยได้ประกาศใช้กฎหมายเพื่อสร้างความบริสุทธิ์ หรือสะสางทางการเมือง (Political Purification Act) ขึ้นในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1962

ด้านการบริหาร คณะรัฐประหารได้จัดตั้งสภาสูงสุดเพื่อการฟื้นฟูบูรณะชาติ (Supreme Council for National Reconstruction) หรือ SCNR เพื่อทำหน้าที่เป็นองค์กรด้านการบริหารราชการ และเป็นองค์กรที่มีอำนาจสูงสุด เพราะตามกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการพิเศษสำหรับการฟื้นฟูบูรณะชาติ (Law Regarding Extraordinary Measures for National Reconstruction) ที่ประกาศใช้ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1961 ระบุว่า ถ้ากฎหมายรัฐธรรมนูญขัดกับกฎหมายนี้ให้ยึดถือตามกฎหมายนี้แทน ด้วยเหตุนี้ คณะรัฐประหารและนายพลปักจุงฮีในฐานะประธานสภาสูงสุดเพื่อการฟื้นฟูบูรณะชาติจึงมีอำนาจเบ็ดเสร็จ เพราะคณะรัฐประหารได้มีคำสั่งยุบสมาชิกแห่งชาติ ยุบพรรคการเมืองรวมถึงห้ามดำเนินกิจกรรมทางการเมือง จึงเท่ากับเปิดโอกาสให้คณะรัฐประหารใช้อำนาจได้อย่างเต็มที่ นับจากนั้น คณะรัฐประหารได้เร่งรัดในการพัฒนาประเทศด้วยการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่หนึ่ง เนื่องจากในยุคการปกครองของประธานาธิบดีอีซึงมันไม่สามารถจัดการกับปัญหาเศรษฐกิจนับตั้งแต่ช่วงที่เกิดสงครามเกาหลี โดยหลังสงครามประชาชนยังคงมีรายได้ต่อหัวเพียง 67 ดอลลาร์เท่านั้น ทั้งยังปรากฏการทุจริตคอร์รัปชัน การขาดระเบียบวินัยทางการเงินของรัฐบาล ประธานาธิบดีอีซึงมันปกครองประเทศโดยไม่มีการริเริ่มการพัฒนาเศรษฐกิจ เกาหลีใต้ต้องคอยแต่พึ่งพาความช่วยเหลือจากอเมริกา ขณะเดียวกัน รัฐบาลก็ไม่เอาใจใส่ประชาชนเท่าที่ควร ด้วยเหตุนี้ คณะรัฐประหารจึงได้เร่งรัดพัฒนาประเทศเพื่อให้กลับเข้าสู่สถานการณ์ปกติโดยเร็วที่สุด โดยแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่หนึ่งของปักจุงฮีถือเป็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับเร่งด่วนเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และนับเป็นจุดเปลี่ยนผ่านสำคัญในประวัติศาสตร์เศรษฐกิจของเกาหลีใต้

การปลุกกระแสชาตินิยมในหมู่ประชาชนเกาหลีใต้สมัยรัฐบาลปักจุงฮี

รัฐบาลของนายพลปักจุงฮีเล็งเห็นว่า การจะพัฒนาเศรษฐกิจให้รุดหน้านั้นจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากประชาชน ด้วยเหตุนี้ ช่วงเวลาเดียวกับที่รัฐบาลประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับ

ที่หนึ่ง รัฐบาลยังได้ดำเนินนโยบายการปลูกจิตสำนึกคนเกาหลี เพื่อให้ประชาชนหันมาร่วมมือร่วมกันสร้างชาติ หันหลังให้กับความท้อแท้และการขาดความมั่นใจในตนเอง โดยการเขียนและกล่าวปราศรัยโดยคณะรัฐบาลให้แก่ประชาชนอย่างต่อเนื่อง และได้จัดพิมพ์เป็นหนังสือ ชื่อ The Country : The Revolution and I ใน ค.ศ. 1962 เพื่อเผยแพร่แก่ประชาชน หลังจากนั้นยังได้พิมพ์ติดต่อกันอีกหลายครั้ง และแปลเป็นภาษาต่างๆ อีกหลายภาษา (ดำรงค์ ฐานดี, 2546)

หนังสือเล่มดังกล่าวนอกจากแสดงถึงความเชื่อและความมุ่งมั่นของผู้เขียนแล้ว ยังใช้เป็นตัวแบบในการพัฒนาประเทศ หนังสือเล่มดังกล่าวมีทั้งหมด 12 บท รวม 191 หน้า เนื้อหาในหนังสือแต่ละบทเป็นการวิพากษ์วิจารณ์สังคมเกาหลีแต่ละแง่มุม พร้อมนำข้อมูลมาเปรียบเทียบกับประเทศในยุโรปและอเมริกาในด้านจำนวนผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ โครงสร้างด้านอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม รายได้ต่อหัว รวมถึงมูลค่าและปริมาณการส่งออกและนำเข้า ทำให้เห็นถึงความล้าหลังของเกาหลีใต้ เพื่อให้เป็นทั้งอุทาหรณ์และแนวทางปฏิบัติแก่สังคมเกาหลีใต้ พร้อมทั้งเสนอนโยบายและแนวทางปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมแก่ชาวเกาหลี โดยผู้นำได้เน้นถึงความเชื่อมั่นในชาติของตนเอง ปลูกใจให้ประชาชนเกาหลีใต้เข้มแข็ง จูงใจให้คนทำงานหนัก มองการณ์ไกล ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ร่วมมือร่วมใจกันฝ่าฟันอุปสรรคและพัฒนาประเทศให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น อันจะนำไปสู่การขจัดความยากไร้ เพิ่มความเชื่อมั่นของคนในชาติ ยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น ที่สำคัญ รัฐบาลเกาหลีตั้งเป้าหมายสูงสุดว่าจะต้องพัฒนาชาติให้มีความเจริญรุ่งเรืองทัดเทียมกับยุโรปและอเมริกา โดยใช้เหตุการณ์ที่ต่อต้านการยึดครองของญี่ปุ่นเป็นแบบอย่าง กล่าวคือ การนำข้อมูลทางประวัติศาสตร์สร้างลัทธิชาตินิยม เพื่อปลูกจิตสำนึกและรวมพลังคนในชาติให้ลุกขึ้นมาต่อสู้ด้วยตนเอง การปลูกกระแสชาตินิยมนับเป็นหัวใจสำคัญในการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจของเกาหลีใต้ให้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเป็นการกระตุ้นให้เกิดการร่วมมือร่วมใจของประชาชนในชาติที่จะร่วมกันพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับต่างๆ เป็นกรอบแนวทางหลักที่ช่วยกำหนดเป็นทิศทางการพัฒนา

นโยบายพัฒนาเศรษฐกิจของนายพลปักจุงฮี ค.ศ. 1962-1966

การพัฒนาเศรษฐกิจของปักจุงฮีได้มีการออกแผนพัฒนาฉบับที่หนึ่ง โดยเป้าหมายเร่งด่วนของแผนพัฒนาฉบับนี้ คือ การพัฒนาประเทศให้กลายเป็นสังคมอุตสาหกรรม (industrialization) แทนสังคมเกษตรกรรม โดยวางระบบเศรษฐกิจอุตสาหกรรมแบบพึ่งตนเอง โดยใช้หลักการค้าเสรี

และ ยอมรับอุตสาหกรรมของเอกชน ที่ดำเนินงานโดยรัฐบาล เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว รัฐบาล จึงได้กำหนดแผนการดำเนินงานดังต่อไปนี้ (ภูวคต ทรงประเสริฐ, 2521)

1. สร้างงานสาธารณะ เช่น ซ่อมถนน สะพาน แก้ปัญหาคนว่างงาน ให้คนมีงานทำ เป็นการสร้างรายได้ และลดความยากลำบากในการดำเนินชีวิตของประชาชน ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่ไม่ได้นำออกมาใช้ให้ได้มากที่สุด ตลอดจนสงวนรักษา และ ใช้ประโยชน์จากที่ดิน
2. ส่งเสริมและสนับสนุนภาคการเกษตรกรรมให้ประชาชนผลิตอาหารเลี้ยงตัวเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาทรัพยากรที่จากต่างประเทศที่ส่งมาเพื่อช่วยเหลือเป็นจำนวนมาก เหมือนอดีต
3. พัฒนาอุตสาหกรรมพลังงาน เช่น การผลิตถ่านหิน และ ไฟฟ้า ตลอดจน สร้างโรงงานไฟฟ้าให้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาอุตสาหกรรม
4. ขยายการผลิตทางการเกษตร โดยมุ่งเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกรและแก้ไขปัญหาการขาดดุลทางเศรษฐกิจของชาติ
5. พัฒนาอุตสาหกรรมหลักและโครงสร้างเศรษฐกิจขั้นย่อยลงไป
6. ปรับปรุงแก้ไขดุลการชำระเงิน โดยส่งเสริมการส่งออกสินค้า
7. สนับสนุนและส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์และวิทยาการก้าวหน้าอื่นๆ

หัวใจสำคัญของแผนพัฒนาประเทศฉบับนี้ คือ การนำข้อเด่นของคนในสังคมเกาหลีมาเป็น

ปัจจัยผลักดันก่อให้เกิดการพัฒนานั้นคือ (ดำรงค์ ฐานดี, 2546)

1. ปัจจัยทางการศึกษา รัฐบาลมีความคิดว่าเกาหลีมีทรัพยากรมนุษย์มีการศึกษาสูง และมีทักษะสามารถพัฒนาด้านอุตสาหกรรมได้เป็นอย่างดี
2. ปัจจัยทางการตลาด เกาหลีมีตลาดภายในขนาดเล็กจึงต้องนำวิธีการผลิตเพื่อการส่งออกมาใช้แทนยุทธวิธีการผลิตเพื่อการส่งออกมาใช้แทนวิธีการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า ดังนั้น แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับนี้จึงเน้นนโยบายการมองออกไปสู่ภายนอก (Outward-looking policy)
3. ปัจจัยทางด้านภูมิศาสตร์ เกาหลีเป็นประเทศที่มีขนาดเล็กและร้อยละ 70 ของพื้นที่ทั้งหมด เป็นภูเขา ขาดความอุดมสมบูรณ์ จึงจำเป็นต้องเลือกการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมแทนการเกษตร เหมือนกันกับประเทศในเอเชียอื่น ๆ เนื่องจากมีประเทศ

ในยุโรปที่มีขนาดเล็กแต่สามารถเป็นชาติมหาอำนาจทางเศรษฐกิจได้เพราะยึดการ
พัฒนาอุตสาหกรรมเป็นหลัก

ด้านการเมือง รัฐบาลทหารได้สั่งให้แก้ไขรัฐธรรมนูญในวันที่ 26 ธันวาคม ค.ศ. 1963 โดย
เปลี่ยนการปกครองเป็นระบบประธานาธิบดี และแก้ไขให้ประธานาธิบดีมีอำนาจเหนือคณะรัฐมนตรี
ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการ จากนั้นได้จัดให้มีการเลือกตั้งขึ้นในค.ศ. 1963 และนายพลปักจุงฮีได้
ลาออกจากการเป็นทหาร และตั้งพรรคการเมืองเพื่อเข้าชิงเป็นประธานาธิบดีในฐานะพลเรือน ซึ่ง
ได้รับการสนับสนุนจากพรรคการเมืองใหม่ ในช่วงนี้ พรรคการเมืองได้เกิดขึ้นมาหลากหลายพรรค
กลุ่มนายทหารแยกกันออกเป็นหลายกลุ่ม และตั้งพรรคการเมืองขึ้น แต่สุดท้ายปักจุงฮีก็ได้รับเลือกให้
เป็นประธานาธิบดี หลังจากนั้น เกาหลีใต้ก็ได้ดำเนินนโยบายต่างๆ อย่างแข็งขันเพื่อบรรลุ
เป้าหมายแผนเศรษฐกิจฉบับดังกล่าว

ขณะเดียวกันยังมีการขยายวงการทูต สานสัมพันธ์ไมตรีกับประเทศญี่ปุ่นอีกด้วย และได้แสดง
ถึงความพยายามที่จะลดความตึงเครียดระหว่างประเทศ โดยเข้าร่วมประชุมนานาชาติอย่างเป็นทางการเป็น
ประจำ และได้จัดการประชุมหลายครั้งที่กรุงโซล โดยมีการจัดตั้งคณะรัฐมนตรีแห่งเอเชียแปซิฟิก
(ASPAC) ซึ่งเป็นองค์กรนานาชาติ และในค.ศ. 1965 เกาหลีใต้ได้ขยายกองหนุนของกำลังรบใน
เวียดนาม โดยการส่งกองกำลังทหารเพื่อสนับสนุนให้เวียดนามต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ เป็นการตอบแทน
จากการที่ได้ช่วยเหลือประเทศเกาหลีใต้ด้านการกองกำลังทหารในช่วงสงครามเกาหลี เพื่อยุติความ
ขัดแย้งได้อย่างรวดเร็ว และเนื่องจากการสานสัมพันธ์ไมตรีกับประเทศญี่ปุ่น จึงทำให้สถานการณ์
ทางการเมืองเริ่มมีเสถียรภาพมากขึ้น รัฐบาลได้รับความไว้วางใจจากประชาชนมากขึ้น เมื่อเห็นความ
เปลี่ยนแปลงในการพัฒนาที่คาดหวังไว้ (ปักจุงฮี, 2518)

หลังจากประกาศแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 1 ทหารเป็นผู้ควบคุมในทุกกิจกรรม
ขณะเดียวกัน พลเรือนทุกคนถูกห้ามไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมทางการเมือง ในช่วงแรก รัฐบาลทหาร
ได้เลือกพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมาก (labor intensive industries) เพราะผู้ประกอบการ
และ แรงงานจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีการทำงานแบบใหม่ในวงการธุรกิจอุตสาหกรรม และใช้ความรู้
พื้นฐานในการผลิต และ เพื่อที่จะทำให้นโยบายเกิดผลนั้น รัฐบาลทหารจึงได้ตั้ง **กระทรวง
คณะกรรมการการวางแผนเศรษฐกิจ (Economic Planning Board)** ขึ้นในค.ศ. 1961 โดยมี
อำนาจเหนือกระทรวงอื่นๆ มีหน้าที่ในการดูแลกำกับงานพัฒนาตามแผนอย่างเคร่งครัด

การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างจริงจังภายในเวลาอันสั้น ทำให้เกิดผลสำเร็จของแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับแรก โดยที่ในตอนแรกมีเป้าหมายการเติบโตร้อยละ 7.1 ต่อปี แต่กลับกลายเป็นว่าเศรษฐกิจเติบโตถึงร้อยละ 8.3 ต่อปี ในค.ศ. 1962 รายได้ของประชาชนเกาหลีใต้เพิ่มมากขึ้นอัตราเฉลี่ยร้อยละ 9 ต่อปี สินค้าส่งออกในค.ศ. 1966 เพิ่มถึง 250 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เมื่อเทียบกับค.ศ. 1962 ที่ส่งออกเพียง 54 ล้านดอลลาร์สหรัฐ แม้ว่าผลพลอยได้จากการเติบโต จะเกิดความไม่สมดุลระหว่างภาคต่างๆ ทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะระหว่างอุตสาหกรรมหนักและอุตสาหกรรมเบา การกระจายรายได้

แต่ในขณะที่เศรษฐกิจของเกาหลีใต้เติบโต โดยเฉพาะด้านอุตสาหกรรมหนัก และอุตสาหกรรมเบา ก็เกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างการกระจายความมั่งคั่งของคนรวย และ คนจนมากขึ้น เกิดความขัดแย้งกันระหว่างคนงานกับนายจ้าง นำไปสู่การขัดแย้งด้านแรงงาน

ส่วนการพัฒนาปัจจัยด้านการศึกษา ส่งผลให้คนเกาหลีจำนวนมากที่ได้รับการศึกษาสูงกว่า การศึกษาภาคบังคับ ตัวอย่างเช่น จำนวนของผู้เข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และ ตอนปลาย มากขึ้นจาก 802,000 คนในค.ศ. 1960 เป็น 4,169,000 คนในค.ศ. 1980

นโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 2 (ค.ศ. 1963-1971)

รัฐบาลเกาหลีใต้เริ่มตระหนักว่าหากการพัฒนาที่เน้นการใช้แรงงานมากยังคงดำเนินต่อไป อาจก่อให้เกิดผลที่ไม่ดีตามมาในอนาคต เพราะค่าแรงงานที่สูงขึ้น ในขณะที่ประเทศที่กำลังพัฒนาอื่นๆ ก็ได้เร่งรัดผลิตสินค้าประเภทเดียวกันออกสู่ตลาดโลก และอาจเกิดปัญหาสินค้าที่มีราคาแพง รัฐบาลจึงได้จัดตั้งสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Korean Institute of Science and Technology) ขึ้นในค.ศ. 1968 โดยนำนักวิทยาศาสตร์จากต่างประเทศ มาทำการค้นคว้าด้านวิทยาศาสตร์ด้วยการเสนอเงินเดือนสูงเทียบเท่ากับประเทศในยุโรป และ อเมริกา มาทำการวิจัยพัฒนาความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยีภาคการผลิต อีกทั้งได้ตั้งศูนย์ฝึกอบรมทักษะวิชาชีพขั้นสูงและช่างฝีมือ (Professional Skills and Craftsmanship Training Center) รวมถึงการจัดตั้งสถาบันพัฒนาเกาหลี (Korean Development Institute) เพื่อให้ นักเศรษฐศาสตร์ และ สังคมศาสตร์ชั้นนำได้ร่วมกันศึกษาวิจัยด้านนโยบายการพัฒนาและรายงานการวางแผนเสนอต่อรัฐบาลอย่างต่อเนื่อง

ในค.ศ. 1967 รัฐบาลได้เริ่มใช้แผนนโยบายเศรษฐกิจฉบับที่ 2 (ค.ศ. 1967-1971) โดยแผนนโยบายฉบับนี้ เป็นแผนสืบเนื่องมาจากแผนนโยบายเศรษฐกิจฉบับที่ 1 โดยประธานาธิบดีปึกจุงฮีได้บริหารประเทศด้วยนโยบายที่ต่อเนื่องจากการเป็นผู้นำของรัฐบาลทหาร และระดมกำลังในการพัฒนาประเทศ ด้วยการเปิดโอกาสให้คนเกาหลีเลื่อนชั้นทางสังคมหากต้องการ และทำงานหนัก ทำให้ประเทศเกาหลีได้ค่อยๆ ก้าวเข้าสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม มีโรงงานอุตสาหกรรมก่อตั้งขึ้นเป็นจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้ ผู้คนจำนวนมากจึงอพยพจากชนบท ไปในเมือง และ รัฐบาลได้ส่งเสริมการส่งออกอย่างจริงจัง และมีนโยบาย มาตรการหลายอย่างเป็นระยะๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อผลักดันให้ประเทศกลายเป็นอุตสาหกรรมส่งออก และขยายฐานโครงสร้างอุตสาหกรรมส่งออกที่ใหญ่ขึ้น เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันสินค้าอุตสาหกรรมในตลาดโลกโดยการระดมเงินทุนและการลงทุนจากต่างประเทศ

รัฐบาลเกาหลีใต้ได้ปรับใช้แนวความคิดของนักทฤษฎีความทันสมัย (Modernization Theory) ตั้งแต่แรกเริ่มในการพัฒนาประเทศ เห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 1 ที่รัฐเข้าไปทำหน้าที่กำหนดมาตรการเพื่อขยายการส่งออก และเนื่องด้วยเจตนาของผู้นำประเทศและกลุ่มนักธุรกิจที่เห็นด้วยกับนโยบายส่งเสริมการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมเพื่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศ จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บทบาทของรัฐสามารถดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย อันนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการผลิตในภาคอุตสาหกรรมอย่างเต็มตัว เกิดการก่อตัวของกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ หรือแชโบล (Chaebol) ซึ่งนักธุรกิจเจ้าของกลุ่มแชโบลกลายเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ เนื่องจากรัฐบาลจำเป็นต้องอาศัยนักธุรกิจกลุ่มดังกล่าวให้เข้ามาเร่งสร้างอุตสาหกรรมและการพาณิชย์ให้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว

กลุ่มแชโบลที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจเกาหลีใต้ เช่น ซัมซุง (Samsung) ฮุนได (Hyundai) และล็กกีโกลด์สตาร์ (Lucky-Goldstar) หรือ แอลจี (LG) ในปัจจุบัน รัฐบาลปึกจุงฮีให้สิทธิพิเศษมากมายตามโครงการขยายฐานเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม จนกลุ่มนักธุรกิจเหล่านี้ขยายอิทธิพลเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจทั่วทั้งเกาหลีใต้ ขณะเดียวกัน เนื่องจากกลุ่มนักธุรกิจเหล่านี้ได้รับผลประโยชน์จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐบาล จึงได้ให้การสนับสนุนพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตย และช่วยผลักดันให้นายพลปึกจุงฮีสามารถดำรงอยู่ในอำนาจได้อย่างยาวนาน

การที่รัฐบาลเกาหลีใต้ดำเนินนโยบายการเงิน การคลัง และอุตสาหกรรมเพื่อสนับสนุนการส่งออกสินค้า ส่งผลให้สินค้าส่งออกเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 42 ต่อปี และสินค้าส่งออกกลายเป็นสินค้า

ที่ผลิตจากโรงงานมากกว่าในอดีต โดยสินค้าจากโรงงานคิดเป็นมูลค่า 702,811,000 ดอลลาร์ สินค้าส่งออกหลัก ได้แก่ ไม้อัด สิ่งทอ ผสมคน และวิกผม โดยในค.ศ. 1961 เกาหลีใต้ส่งออกไปยัง 25 ประเทศเท่านั้น แต่ในค.ศ. 1968 ได้เพิ่มการส่งออกเป็น 43 ประเทศ อุตสาหกรรมส่งออกจึงเป็นแรงผลักดันต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ รวมถึงการที่นักธุรกิจเข้ามาสนับสนุนการส่งออกไปยังต่างประเทศก็ทำให้ประเทศเกาหลีส่งออกได้อย่างรวดเร็วมากขึ้น

ในค.ศ. 1970 รัฐบาลปักจุงฮีเริ่มให้ความสำคัญกับด้านอุตสาหกรรมหนักและเคมีภัณฑ์เพื่อตอบสนองเป้าหมายในการส่งออกและทดแทนการนำเข้าสินค้าประเภททุน หรือ เครื่องจักร รวมถึงด้านการคมนาคม ได้สร้างสิ่งอำนวยความสะดวก หรือ โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ การสร้างทางหลวงเชื่อมระหว่างโซลและเมืองท่าปูซาน เมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ. 1970 ซึ่งเป็นเส้นทางที่ยาวถึง 428 กิโลเมตร โดยใช้เวลาก่อสร้าง 2 ปี 4 เดือน โดยเป็นการใช้วัสดุ สิ่งก่อสร้างจากวัสดุภายในประเทศ ใช้งบก่อสร้าง 330,000 ดอลลาร์ต่อกิโลเมตร ถือว่าถูกที่สุดในโลก (ดำรง ฐานดี, 2546)

ด้วยการปรับปรุงโครงสร้างจากสังคมเกษตรกรรมให้เป็นสังคมอุตสาหกรรมได้สำเร็จ เนื่องจากประเทศเกาหลีขาดทรัพยากรธรรมชาติ แต่มีประชากรเป็นจำนวนมาก รัฐบาลจึงได้ปรับเปลี่ยนโครงสร้าง โดยให้ความสำคัญทางด้านอุตสาหกรรม และการนำสินค้าที่ผลิตส่งออกไปยังต่างประเทศ จึงทำให้อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมผลิตสินค้าสูงขึ้น จากร้อยละ 14.1 ในค.ศ. 1959 ขึ้นมาเป็นร้อยละ 25.9 ในค.ศ. 1969 โครงสร้างส่วนย่อยในทางเศรษฐกิจ รวมทั้งไฟฟ้า ถนน และท่าเรือก็ขยายตัวเป็นอย่างมาก

ในช่วงนี้ประชาชนเกาหลีมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิมมาก จากในตอนแรกที่รัฐบาลเกาหลีมีเป้าหมายเพิ่มการเจริญเติบโตร้อยละ 7 ต่อปี แต่เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 2 ปรากฏว่าการเติบโตของเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 12 ต่อปี สินค้าที่ผลิตจากโรงงานเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 16 ต่อปี การพัฒนาที่เพิ่มขึ้นเหล่านี้ล้วนมาจากเงินทุนต่อหัวมีการขยายตัวอย่างมากและเพิ่มขึ้นเฉลี่ยถึงร้อยละ 17.1 ต่อปี การผลิตทางอุตสาหกรรม รวมทั้งกำลังไฟฟ้าได้เพิ่มขึ้นประมาณห้าเท่า

ด้านการเมือง ปักจุงฮีเห็นว่ากีฬาเป็นเครื่องมือสำคัญในด้านการเมืองและชาตินิยม และเป็น การสร้างอัตลักษณ์ ความภาคภูมิใจ และเป็นหนึ่งเดียวกันของคนในชาติ โดยทำได้ในหลายรูปแบบ เช่น การส่งนักกีฬาทิมชาติเข้าแข่งขันในรายการกีฬานานาชาติ การส่งเสริมการแข่งขันกีฬาพื้นเมือง เพื่อแสดงอัตลักษณ์ของชาติ นับเป็นแรงผลักดันที่ทำให้ประธานาธิบดีปักจุงฮีให้ความสำคัญกับการ

พัฒนาวงการกีฬาของเกาหลีใต้ โดยในช่วงต้นทศวรรษ 1970 ได้มีการร่างกฎหมายสนับสนุนกีฬาแห่งชาติ (National Sports Promotion Law) และได้มีการสร้างกองทุนสนับสนุนกีฬาแห่งชาติ พร้อมกับคำขวัญ “ความสมบูรณ์ของร่างกายคือพลังของประชาชาติ” (Physical Fitness is National Power) และสนับสนุนในการสร้างศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติ พร้อมกับจัดระบบเงินบำนาญสำหรับอดีตนักกีฬาทีมชาติ นอกจากนี้ยังได้สนับสนุนให้ก่อตั้งหมู่บ้านนักกีฬาเพื่อเก็บตัวนักกีฬารวมถึงยังได้เร่งพัฒนากีฬาภายในประเทศตั้งแต่ระดับโรงเรียน ตลอดจนมีการตั้งสภากีฬาแห่งชาติ รวมไปถึงสนับสนุนให้เกาหลีใต้เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอลระดับชาติ รวมถึงรัฐบาลได้เริ่มต้นขอเป็นเจ้าภาพในการแข่งขันกีฬานานาชาติขนาดใหญ่เป็นครั้งแรก คือ กีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 6 ในค.ศ.1970 ซึ่งเกาหลีใต้ก็ได้รับสิทธิ์ดังกล่าว (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ, 2560)

แต่ด้วยปัญหาการเมือง รัฐบาลเกาหลีใต้ประกาศถอนตัวจากการเป็นเจ้าภาพกีฬาเอเชียนเกมส์ เนื่องจากรัฐบาลเป็นกังวลว่าอาจจะต้องทำสงครามกับเกาหลีเหนืออีกครั้ง จนต้องทุ่มงบประมาณทั้งหมดให้กับด้านการทหาร จนไม่สามารถหางบประมาณมาใช้เพื่อจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกได้ และมอบเงิน 8 ล้านดอลลาร์ให้แก่ประเทศที่จะมาเป็นเจ้าภาพแทน

ในช่วงนี้ก็เกิดปัญหาด้านการเมืองระหว่างประเทศ โดยเฉพาะปัญหาสัมพันธ์ภาพระหว่างรัฐบาลของประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ (Jimmy Carter) แห่งสหรัฐอเมริกากับรัฐบาลเกาหลีใต้ รวมถึงปัญหาด้านการเมืองระหว่างประเทศ ซึ่งอาจแบ่งเป็นประเด็นย่อยได้ดังนี้ (ภูวดล ทรงประเสริฐ, 2521)

1. ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรงในเกาหลีใต้ ถูกจำกัดเสรีภาพทางการเมือง ตั้งแต่ประธานาธิบดีปักจุงฮีก่อรัฐประหาร โดยให้ทหารและตำรวจ จับกุมผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการปกครองแบบเข้มงวด
2. ปัญหาการติดสินบนนักการเมืองอเมริกา ทำให้ความสัมพันธ์ของอเมริกาและเกาหลีใต้เสื่อมคลายลง เพราะเนื่องจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนของเกาหลีใต้ ซึ่งขัดกับนโยบายต่างประเทศของอเมริกา
3. ปัญหาการป้องกันประเทศ เนื่องจากรัฐบาลเกรงกลัวภัยรุกรานจากฝ่ายเกาหลีเหนือ เพราะอเมริกาได้ถอนกำลังออกจากเกาหลีใต้ทั้งหมด 33,000 คน

การพัฒนาเศรษฐกิจในสมัยสาธารณรัฐที่สี่ (ค.ศ. 1973-1979)

เมื่อพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตย (Democratic Republic Party) ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลได้ร่างกฎหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ เพื่อให้ประธานาธิบดีดำรงตำแหน่งเป็นวาระที่สามต่อไปได้ ทำให้ประธานาธิบดีปักจุงฮีสามารถลงแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดี แต่การจัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งดังกล่าวถูกประท้วงจากนักศึกษาที่ออกมาเดินขบวนขับไล่รัฐบาลตามเมืองต่างๆ ทั่วประเทศ เมื่อเหตุการณ์ลุกลามบานปลาย รัฐบาลได้ประกาศภาวะฉุกเฉินในค.ศ. 1972 พร้อมทั้งยกเลิกรัฐธรรมนูญฉบับที่ใช้อยู่ขณะนั้น และสั่งการให้ร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ที่มีชื่อว่ารัฐธรรมนูญยูชิน (Yushin Constitution)

เมื่อมีการรัฐธรรมนูญยูชินถูกประกาศใช้ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1972 ได้จัดการเลือกตั้งประธานาธิบดี การเลือกตั้งครั้งดังกล่าว สมาชิกคณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดีจำนวน 2,395 คนได้เลือกปักจุงฮีเป็นประธานาธิบดีต่ออีกหนึ่งวาระ นับเป็นการเริ่มต้นของสมัยสาธารณรัฐที่สี่ท่ามกลางการต่อต้านจากพรรคฝ่ายค้าน นักศึกษา และประชาชน รัฐบาลจึงใช้มาตรการรุนแรงปราบปรามผู้ที่ไม่เห็นด้วย จนมีการเรียกรัฐบาลชุดนี้ว่า เผด็จการเบ็ดเสร็จ โดยรัฐธรรมนูญนี้มีประเด็นที่น่าสนใจอยู่หลายประการ ดังนี้ (กวูตล ทรงประเสริฐ, 2521)

1. ประธานาธิบดีมีอำนาจเต็มตัวในการประกาศมาตรการฉุกเฉินใดๆ เพื่อแทรกแซงรัฐได้ ทั้งด้านการปกครองประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ กิจการที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงภายใน เศรษฐกิจและการคลังของประเทศ รวมถึงการก้าวถ่ายอำนาจของศาลยุติธรรม ทั้งยังมีอำนาจในการออกคำสั่งระดมกำลังทหารและตำรวจทุกเหล่าทัพเข้ามารักษาระเบียบและความมั่นคงของประเทศ และสามารถประกาศกฎอัยการศึกได้ตามที่เห็นเหมาะสม
2. ประธานาธิบดีเป็นผู้เลือกนายกรัฐมนตรีมาทำหน้าที่ประชุมของฝ่ายบริหาร และคณะรัฐมนตรี 15-25 คนก็มาจากการเลือกของประธานาธิบดีตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรีจึงประกอบไปด้วยพรรคพวกของประธานาธิบดีปักจุงฮี
3. สถานิติบัญญัติ โดยทั่วไปจะทำหน้าที่เกี่ยวกับงานรัฐสภาและการประกาศใช้พระราชบัญญัติ ไม่มีอำนาจด้านฝ่ายบริหาร ซึ่งสถานิติบัญญัติเปิดช่องทางให้ประธานาธิบดีสามารถประกาศใช้พระราชบัญญัติได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องผ่านการรับรองของสถานิติบัญญัติ

4. อำนาจตุลาการมักถูกแทรกแซงจากการออกคำสั่งของประธานาธิบดีเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดร้ายแรง โดยเฉพาะคดีที่เกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ หรือ คดีการเมือง เป็นเพราะรัฐธรรมนูญฉบับก่อนหน้า เปิดช่องทางให้ประธานาธิบดีอ้างสถานการณ์ทางการเมืองและความมั่นคงของรัฐ เข้ามาแก้วาทกรรมกระบวนการยุติธรรมได้ทุกโอกาส ด้วยเหตุนี้ นักโทษการเมืองจำนวนมากในเกาหลีใต้ที่ถูกจำคุกอยู่มักจะไม่ได้ออกโทษโดยผ่านกระบวนการยุติธรรมที่ถูกต้อง หรือการตัดสินชี้ขาดขององค์กรตุลาการในศาลยุติธรรม

โดยที่รัฐธรรมนูญยูจีน เป็นรัฐธรรมนูญที่สร้างขึ้นเพื่อจัดการกับข้อจำกัดในการดำรงตำแหน่งของปักจุงฮี ให้สามารถดำรงตำแหน่งทางการเมืองต่อไปได้ มีอำนาจทุกอย่างในการจัดการ โดยการให้ตำแหน่งที่คนเพียงคนเดียวสามารถครองอำนาจได้ตลอดไป และให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีอย่างกว้างขวางในการกำจัดผู้ที่ไม่หวังดีต่อรัฐได้ในทันที โดยที่ประชาชนไม่มีบทบาท มีการดบบังคับใช้รัฐธรรมนูญ ยุบสมัชชาแห่งชาติ และ พรรคการเมืองห้ามดำเนินกิจกรรมทางการเมือง และเอื้ออำนวยผลประโยชน์แก่ตน เปลี่ยนจากการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยการเลือกของประชาชนโดยตรง มาเป็นการเลือกจากผู้แทน หรือ คณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดีแทน (วิเชียร อินทะสี, 2556) ทำให้ปักจุงฮีและคณะรัฐบาลมีอำนาจในการจัดการด้านต่างๆ มากขึ้น และสามารถดำเนินแผนพัฒนาเศรษฐกิจแผนต่อไปได้โดยไม่มีอุปสรรค

จากความสำเร็จในการกระชับอำนาจทางการเมืองและความสำเร็จของแผนพัฒนาฉบับที่ 1 และ 2 รัฐบาลได้ประกาศแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 3 (ค.ศ. 1972-1979) ตามมา โดยเน้นการเน้นการพัฒนาต่อเนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจทั้ง 2 ฉบับก่อนหน้า พร้อมทั้งแผนการส่งเสริมอุตสาหกรรมหนักและเคมีภัณฑ์ (Heavy and Chemical Industries Plan 1973-1979) เพื่อผลักดันและเปลี่ยนทิศทางการพัฒนาประเทศให้กลายเป็นสังคมอุตสาหกรรมก้าวหน้า (advanced industrial country) เพื่อส่งเสริมให้นโยบายดังกล่าวประสบผลสำเร็จ รัฐบาลได้แต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมหนักและเคมีภัณฑ์ โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานในค.ศ. 1973 และร่วมวางแผนการลงทุนอุตสาหกรรมประเภทนี้เป็นเงินกว่า 9,600 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อเพิ่มรายได้ต่อหัวของประชากรเป็น 1,000 เหรียญต่อปี และเพิ่มมูลค่าการส่งออกเป็น 10,000 ล้านดอลลาร์

สาระสำคัญของแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 3 คือ ปรับปรุงรูปแบบของการพัฒนาให้ดีขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการก้าวไปสู่เป้าหมายที่สำคัญในระดับมหภาค โดยรูปแบบของการพัฒนานี้เน้นในด้านต่อไปนี้

1. วิเคราะห์เพื่อให้เกิดการสะสมทุนภายในให้มีเพิ่มมากขึ้น
2. ส่งเสริมการส่งออกสินค้า
3. ให้ความสำคัญในด้านอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้า
4. คำนึงถึงข้อจำกัดเกี่ยวกับแหล่งเงินทุน และ ดุลการชำระเงิน
5. เพิ่มประสิทธิภาพในการประสานงาน และผลการปฏิบัติของการวางแผนให้เหมาะสมกับสภาพทางเศรษฐกิจ และ สังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลง
6. พัฒนาระบบติดตามผลของการลงทุนให้มีความฉับไวยิ่งขึ้นเพื่อให้สามารถใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด และช่วยให้เกิดความต่อเนื่องระหว่างนโยบาย แผนงาน และ การดำเนินงาน

อุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริม ได้แก่ เหล็กและเหล็กกล้า โรงงานถลุงโลหะต่าง ๆ เครื่องจักรกล การต่อเรือ อิเล็กทรอนิกส์และเคมีภัณฑ์ รัฐบาลได้ใช้มาตรการส่งเสริมทุกทาง ทั้งการให้แรงจูงใจต่าง ๆ การลดภาษี ตั้งองค์กรส่งเสริมและถ่ายทอดความรู้ เพื่อให้อุตสาหกรรมนี้บรรลุผล และเมื่อประกาศนโยบายนี้ขึ้น ภาวะเศรษฐกิจของโลกตกอยู่ในภาวะชะงัก เป็นผลมาจากการขึ้นราคาน้ำมันของกลุ่มประเทศผู้ผลิตน้ำมันหลายเท่าตัวในค.ศ. 1973 รัฐบาลจึงต้องหาทางช่วยเหลือในการดึงเงินตราต่างประเทศเข้ามา ด้วยการสนับสนุนให้บริษัทที่ประกอบธุรกิจก่อสร้างออกไปรับงานในประเทศแถบตะวันออกกลางที่ร่ำรวยจากการขายน้ำมันในช่วงนั้น ในบางปีระหว่างค.ศ. 1973-1979 รายได้จากการก่อสร้างมีสูงกว่ามูลค่าการส่งออกสินค้าอื่น ทำให้เกาหลีได้มีเงินมาใช้ในการดำเนินการตามนโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมหนักและเคมีภัณฑ์ต่อไป (ดำรงค์ ฐานดี, 2546)

นอกจากนั้น รัฐบาลยังได้กำหนดนโยบายส่งเสริมขบวนการพัฒนาชุมชนใหม่ หรือ เซมาอิล ุนดง (Saemaul Undong) ขึ้นในค.ศ. 1972 อีกด้วย เนื่องจากเกาหลีได้ประสบอุทกภัยครั้งใหญ่ใน ค.ศ. 1969 ส่งผลให้บ้านเรือนและพื้นที่เกษตรกรรมเสียหายเป็นจำนวนมาก ประกอบกับประธานาธิบดีปักจุงฮีเห็นว่าการเกษตรกรรมของเกาหลีได้อยู่ในสภาพที่ล้าหลัง ไม่มีการเพิ่มผลผลิตที่ดินถูกทิ้งให้รกร้าง ช่องว่างระหว่างรายได้ของคนในเมืองกับชนบทแตกต่างกันมาก ด้วยเหตุนี้ผู้นำจึงหันมาให้ความสำคัญกับการพัฒนาพื้นที่เขตชนบท

โครงการเซมาอิลุนดงเป็นโครงการพัฒนาชนบทตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 3 โดยเน้นไปที่การรักษาดุลย์รายได้ระหว่างชนบทและในเมือง โดยได้ลงทุนไปถึง 40,000 ล้านบาท โดยโครงการนี้ได้ถูกพัฒนาขึ้นภายใต้กรอบแนวความคิดว่า การโน้มน้าวชุมชนในชนบทให้รู้จักการพึ่งพา

ตนเองและร่วมมือช่วยเหลือกันและกัน ถือเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาชนบท โดยจุดเด่นของโครงการคือ การบูรณาการในด้านการวางแผนและนำไปปฏิบัติ ซึ่งรัฐบาลช่วยเหลือในเรื่องงบประมาณและเทคนิคเพื่อปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการศึกษา สาธารณสุข ที่อยู่อาศัย ไฟฟ้า การสื่อสาร การชลประทาน เพื่อตอบสนองเป้าหมายหลักของโครงการ คือ ปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของคนในชนบทให้ดีขึ้น เพิ่มผลผลิต และรายได้ให้กับภาคเกษตร

“โดยรัฐบาลให้การสนับสนุนโครงการเพื่อชนบทจำนวน 10 โครงการด้วยกัน ได้แก่ โครงการขยายถนนในท้องถิ่น โครงการปรับปรุงหลังคาบ้านเรือน ห้องครัว และรั้วบ้าน โครงการจัดให้มีแหล่งบริการซักผ้า โครงการสร้างบ่อน้ำชุมชน โครงการก่อสร้างสะพาน รวมถึง โครงการปรับปรุงระบบชลประทาน ด้วยการสนับสนุนปูนซีเมนต์แบบให้เปล่าจากรัฐบาล โดยหัวใจของการพัฒนาชนบทในครั้งนี้คือ การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น และการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน การดำเนินการส่วนใหญ่จะดำเนินการด้วยเงินทุน และ แรงงานของแต่ละหมู่บ้าน” (สำนักงาน ก.พ., 2558)

จากการดำเนินงานตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 3 ก่อให้เกิดผลสำเร็จต่อการพัฒนาเศรษฐกิจเกาหลีใต้ เนื่องจากเป็นนโยบายที่พัฒนาจากแผนนโยบายพัฒนาประเทศฉบับที่สอง จึงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก แต่การร่างรัฐธรรมนูญขึ้น ซึ่งเป็นการควบคุมอำนาจเบ็ดเสร็จ แม้จะสร้างผลดีต่อการกำหนดทิศทาง และ ดำเนินการพัฒนาให้ไปในทิศทางเดียวกัน แต่ก็ก่อให้เกิดผลเสียเช่นกัน โดยที่เกิดการฉ้อราษฎร์บังหลวง การปกป้องพรรคพวกของตน รวมถึงการที่คนใกล้ชิดของประธานาธิบดีได้รับสิทธิประโยชน์มากมาย ต่างกับประชาชนทั่วไป รวมถึงการลงทุนพัฒนาเพียงบางภูมิภาค ทำให้เกิดความเจริญไม่เท่ากัน อีกทั้งการลดรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน ด้วยเหตุนี้จึงเกิดการประท้วงขึ้นโดยนักศึกษาเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตย และเกิดการประท้วงมากมายในช่วงสาธารณรัฐที่สี่

แต่ถึงจะเกิดปัญหาขึ้นมากมายจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 3 แต่โครงการพัฒนาชุมชนใหม่ กลับกลายเป็นที่ยกย่องทั่วโลก โดยเฉพาะหมู่บ้านชูชังรี ที่เป็นหมู่บ้านหนึ่งในโครงการแซมฮัล อุนดง โดยหมู่บ้านชูชังรี เป็นหมู่บ้านที่ยากจนและไม่สามารถทำการเพาะปลูกได้ เนื่องจากน้ำในฤดูฝน น้ำจากแม่น้ำจะไหลมาท่วมหมู่บ้าน จนเมื่อรัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือด้านเงินทุนและใช้แรงงานชาวบ้านร่วมแรงร่วมใจกันทำเส้นทางเดินแม่น้ำ จนได้รับการยกย่อง และเป็นแบบอย่างการพัฒนา และความสามัคคีของชาวบ้าน รวมถึงเป็นแบบอย่างการพึ่งตนเองอีกด้วย

การสิ้นสุดอำนาจของประธานาธิบดีปักจุงฮี

เนื่องจากการเดินขบวนขนาดใหญ่ของนักศึกษาในช่วงทศวรรษ 1960 นำไปสู่การล้มล้างรัฐบาลปักจุงฮี ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว ปักจุงฮีได้จัดการประชุมรับประทานอาหารเย็นขึ้นในวันที่ 26 ตุลาคม ค.ศ. 1979 ภายในห้องรับประทานอาหารของตึกสำนักงานข่าวกรองกลางเกาหลี (Korean Central Intelligence Agency) หรือ KCIA โดยคิมแจจยู (Kim Jae-gyu) ผู้อำนวยการ KCIA เป็นเจ้าภาพจัดการประชุมดังกล่าว การประชุมรับประทานอาหารเย็นวันนั้นประธานาธิบดีปักจุงฮีเข้าร่วมพร้อมด้วยชาชีซอล (Cha Ji-chul) หัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยและคิมควอนเลขาธิการประธานาธิบดี

เมื่อมีอาหารเริ่มต้น ชาชีซอลได้ตำหนิคิมแจจยูว่าล้มเหลวในการจัดการสถานการณ์ที่ปูซานและมาซัน และอ่อนข้อให้กับพวกเดินขบวนประท้วงมากเกินไป จากนั้นจึงเรียกร้องให้ส่งรถเกราะไปยังเมืองปูซานและมาซันเพื่อจัดการกับคนเดินขบวน ขณะนั้นเอง ผู้อำนวยการ KCIA ก็ได้ชักปืนออกมาสังหารชาชีซอลและประธานาธิบดีปักจุงฮีในระยะประชิดตัว ทั้งสองเสียชีวิตโดยไม่มีเตรียมการใดๆ มาก่อน โดยคนจาก KCIA ได้ยิงเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของประธานาธิบดีทั้ง 4 คนจนบาดเจ็บและเสียชีวิต เหตุการณ์คราวนี้เองที่มาถึงจุดจบของผู้ที่นำการรัฐประหารด้วยคำสั่งทหารในค.ศ. 1961 เป็นการสิ้นสุดของสาธารณรัฐที่ 4 ของเกาหลีใต้ (John Kie-Chiang Oh, 2547)

ภายหลังจากปักจุงฮีเสียชีวิตลง ได้มีการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีชอยกิวฮา (Choi Kyu-hah) รักษาการในตำแหน่งประธานาธิบดี โดยรัฐบาลใหม่ประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วประเทศ ยกเว้นเกาะเซจู เมื่อประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ได้ทราบข่าวการเสียชีวิตของประธานาธิบดีปักจุงฮีได้ประกาศแสดงความเสียใจต่อรัฐบาลและประชาชนเกาหลีใต้ที่สูญเสียผู้นำที่มีความสามารถและเป็นพันธมิตรที่เข้มแข็งของอเมริกา พร้อมทั้งกล่าวว่าอเมริกายังคงรักษาพันธกรณีกับเกาหลีใต้ทุกประการ และหากใครรุกรานประเทศเกาหลีจะทำการตอบโต้อย่างรุนแรง (ปรัชญ์ ไพรัชกร, 2522)

การเติบโตจากแผนนโยบายพัฒนาประเทศของปัก จุงฮี

จากแผนนโยบายเศรษฐกิจนั้น ได้ประสบความสำเร็จในหลายประการที่ปักจุงฮีได้ระบุไว้ได้แก่

ประการแรก อัตราการเจริญเติบโตสูงขึ้น โดยเฉลี่ยร้อยละ 8.6 ในระหว่าง 10 ปีตั้งแต่เกิดแผนเศรษฐกิจ โดยหากแบ่งรอบทศวรรษ 1960 แบ่งออกเป็นสองส่วน เห็นได้ว่าครึ่งแรกมีอัตราความ

เจริญ ร้อยละ 5.5 ต่อปี ส่วนครึ่งหลังมีอัตราความเจริญร้อยละ 11.7 ต่อปี สินค้าที่ผลิตจากโรงงาน ความเจริญเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 16 ต่อปี ในระยะเวลา 10 ปี การพัฒนาของอุตสาหกรรมมาจากการลงทุนต่อหัวในสังคมมีการขยายตัวเป็นอย่างมาก และเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 17.1 ต่อปี การผลิตทางอุตสาหกรรม รวมถึงกำลังไฟฟ้าได้เพิ่มขึ้นประมาณห้าเท่า ผลผลิตรวมของชาติรายหัว เพิ่มขึ้นจาก 95 ดอลลาร์ ใน ค.ศ. 1959 เป็น 196 ดอลลาร์ใน ค.ศ. 1969

ประการที่สอง การปรับปรุงโครงสร้างประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก เนื่องจากทรัพยากรธรรมชาติในประเทศมีน้อย แต่ประชากรเกาหลีใต้กลับมีจำนวนมาก รัฐบาลจึงได้ปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ โดยการเน้นความสำคัญทางด้านการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยมีการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีให้มีการหาประโยชน์จากตลาดต่างประเทศอีกด้วย จึงทำให้ ส่วนของอุตสาหกรรมเหมืองแร่ และ อุตสาหกรรมผลิตสินค้ายอดรวมของชาติสูงขึ้นจากร้อยละ 14.1 ในค.ศ. 1959 เป็นร้อยละ 25.9 ในค.ศ. 1964 รวมทั้ง โครงสร้างพื้นฐานก็ขยายตัวเป็นอย่างมาก อุตสาหกรรมการส่งออก และอุตสาหกรรมผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าได้เพิ่มขึ้น

ประการที่สาม อุตสาหกรรมส่งออกเพิ่มมากขึ้นและรัฐบาลได้ส่งเสริมอุตสาหกรรมส่งออกให้มีความสำคัญ สินค้าส่งออกจึงเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 54 ต่อปี ในทศวรรษที่ 1960 และเพิ่มขึ้นเป็น 35 เท่า จึงถือว่าเป็นความเติบโตทางอุตสาหกรรมส่งออกสูงที่สุดในโลก โดยจากค.ศ. 1959 มีมูลค่าส่งออกทั้งหมดเพียง 20,436,000 ดอลลาร์ โดยร้อยละ 83 ประกอบด้วย ทั้งสแตน ลินแร่ เหล็กสำหรับทะเลแห่ง ปลาสต ส่วนในค.ศ. 1969 นั้นตรงกันข้าม โดยที่สินค้าที่ผลิตจากโรงงานที่อยู่ร้อยละ 79 ของสินค้าส่งออกทั้งหมด ซึ่งมีมูลค่าสูงถึง 702,811,000 ดอลลาร์ โดยประเภทสินค้าที่ส่งออกจำนวนมาก คือ ไม้อัด วัตถุทอ ผมนคน และ มวยผม และจากค.ศ. 1961 เกาหลีส่งออกสินค้าเพียง 25 ประเทศ ได้เพิ่มขึ้นเป็น 43 ประเทศในค.ศ. 1968 โดยสินค้าที่ส่งออกไปยังประเทศอเมริกามีมูลค่าถึง 351,349,000 ดอลลาร์ ดังนั้นอุตสาหกรรมส่งออกจึงกลายเป็นแรงผลักดันในการพัฒนาเศรษฐกิจ

ประการที่สี่ การควบคุมภาวะเงินเฟ้อได้ดี โดยนโยบายต่อเนื่องเกี่ยวกับราคา เช่น มีการสั่งสินค้านำเข้ามากขึ้น การลดหนี้สินที่สะสมไว้ของรัฐบาลให้น้อยลง ซึ่งช่วยลดอัตราของขึ้นราคาจากร้อยละ 20-30 ต่อปี ให้เหลือเพียงร้อยละ 10 ต่อปี และมีการตรึงราคาให้อยู่ภายในระดับการเพิ่มร้อยละ 7 และทำให้ราคาของอยู่ตัว และการที่ราคาของคงที่จะสามารถช่วยให้การทำงานของตลาดเป็นไปอย่างปกติ

ประการที่ห้า มีการสร้างทางหลวงสายด่วนระหว่างเมืองโซลและปูซานเพื่อปฏิบัติภารกิจคมนาคม เมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ. 1970 เป็นเส้นทางยาวตลอดความยาวของประเทศ โดยงบประมาณเป็นของประเทศเกาหลีใต้เอง โดยใช้เวลาก่อสร้าง 2 ปี 4 เดือน ความยาว 428 กิโลเมตร ใช้เงินก่อสร้างเพียง 330,000 ดอลลาร์/กิโลเมตร ซึ่งถูกที่สุดในโลก (ปักกิ่งฮี, 2518)

โดยจากตารางด้านล่างนี้แสดงให้เห็นถึงดัชนีทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้นหลังจากประธานาธิบดีปักกิ่งฮีเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเกาหลีใต้

ตารางที่ 1 ดัชนีทางเศรษฐกิจของเกาหลีใต้เปรียบเทียบระหว่าง ค.ศ. 1962 กับ ค.ศ. 1979

หน่วย : ล้านเหรียญสหรัฐ

	1962	1979	การเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
ผลิตภัณฑ์มวลรวม	3.071	39.249	9.6
รายได้ต่อหัว	87	1,662	13.8
มูลค่าการส่งออก	55	15,060	39.2
มูลค่าการนำเข้า	422	20,340	30.9

ที่มา : ดำรงค์ ฐานดี, 2546: 225

สรุป

จากการศึกษาพบว่า ตลอดระยะเวลา 18 ปีที่ประธานาธิบดีปักกิ่งฮีเข้ามาดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศ โดยใช้แผนนโยบายการพัฒนาประเทศตั้งแต่ฉบับแรกไปจนถึงฉบับที่สาม ทำให้ประเทศเกาหลีใต้ได้เปลี่ยนจากสังคมเกษตรกรรมเป็นสังคมอุตสาหกรรมใหม่ที่มีประสิทธิภาพอย่างมาก โดยมีการเปลี่ยน และส่งเสริมโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับสังคมอุตสาหกรรม ส่งเสริมด้านการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์อยู่เสมอ พัฒนาการศึกษา และทักษะของประชาชนเพื่อที่จะสามารถพัฒนาอุตสาหกรรมต่อไปได้ ซึ่งจุดเด่นของนโยบายการพัฒนาประเทศคือ การสนับสนุนเงินทุน ธุรกิจขนาดใหญ่ ได้รับสิทธิพิเศษในการสร้าง รวมถึงขยายธุรกิจอุตสาหกรรมที่รัฐบาลวางแผนไว้ เพื่อให้กลุ่มนักธุรกิจขนาดใหญ่ได้มีศักยภาพในการแข่งขันกับบริษัทข้ามชาติอื่นๆ ทั่วโลก โดยผลิตสินค้าเพื่อส่งออกไปยัง

ต่างประเทศ ซึ่งส่งผลให้ประเทศเกาหลีมีความเจริญมั่งคั่งในด้านอุตสาหกรรมส่งออก ด้วยเหตุนี้แผนนโยบายของปัก จุงฮีจึงพัฒนาได้ในระยะเวลาอันสั้น

และจากหนึ่งในนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประธานาธิบดีปัก จุงฮี มีการปลูกจิตสำนึกของคนในชาติ ทำให้ประชาชนเกาหลีได้ร่วมมือร่วมใจกันด้วยวิธีต่าง ๆ เช่นการใช้ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ความเป็นชาตินิยมในสมัยก่อน นำมาเผยแพร่แก่ประชาชน โดยเปลี่ยนประชาชนให้ขยัน อดทน ทำงานหนักเพื่อชีวิตที่ดีในอนาคต จนมีส่วนทำให้ประชาชนเกาหลีได้มีความเป็นชาตินิยม และด้วยการพัฒนาเศรษฐกิจของปัก จุงฮีอย่างต่อเนื่อง และ รัฐบาลใหม่ยังคงนำนโยบายการพัฒนา ด้านกีฬาของปัก จุงฮีมาใช้ในการจัดการแข่งกีฬาระดับนานาชาติ โดยการให้บริษัทกลุ่มแซโบล สนับสนุนวงการกีฬาทำให้ในค.ศ. 1988 เกาหลีได้สามารถเป็นเจ้าภาพในจัดการแข่งขันโอลิมปิกได้ในที่สุด ซึ่งการได้จัดกีฬาโอลิมปิกในครั้งนี้ ทำให้เกาหลีได้ได้แสดงอัตลักษณ์ของประเทศ เกิดความภาคภูมิใจและเป็นหนึ่งเดียวกัน จนเกิดความเป็นชาตินิยมของคนในชาติมาจนถึงปัจจุบัน

จากที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่าการปกครองในยุคของประธานาธิบดีปัก จุงฮี นั้น ประชาชนกลับมามีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นอย่างรวดเร็วภายในเวลาเพียงไม่กี่ปี หลังจากประสบกับความลำบาก ยากแค้น ช่วงหลังสงครามเกาหลี และเมื่อเปรียบเทียบกับในช่วงการปกครองของประธานาธิบดีอีซึงมัน เรียกได้ว่าในยุคประธานาธิบดีอีซึงมัน ไม่มีนโยบายแก้ไขปัญหาความยากจนของประชาชน รวมทั้งด้านเศรษฐกิจก็เช่นกัน ไม่มีนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจให้ฟื้นตัวหลังสงคราม และพึ่งพาสินค้า และรอกการสนับสนุนจากอเมริกาเพียงอย่างเดียว แต่กลับกัน ตั้งแต่ประธานาธิบดีปัก จุงฮีเข้ามาบริหารประเทศ พร้อมกับวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจที่เปลี่ยนประเทศให้กลายเป็นสังคมอุตสาหกรรมส่งออก ซึ่งส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศเกาหลีได้ก้าวไกล และพัฒนาเศรษฐกิจอย่างจริงจัง เป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ สู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในโลก และสามารถแข่งกับตลาดโลกได้ในที่สุด จึงเรียกได้ว่า แผนนโยบายการสร้างชาติของประธานาธิบดีปัก จุงฮีเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศเกาหลีได้ให้มีความเจริญก้าวหน้า และทำให้ประชาชนเกาหลีได้มีความเป็นชาตินิยมมาจนถึงปัจจุบัน

บรรณานุกรม

- ดำรงค์ ฐานดี. (2530). **เกาหลีใต้ บทบาทของรัฐในการพัฒนาประเทศ**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดำรงค์ ฐานดี. (2534). **วัฒนธรรมและพฤติกรรมทางเศรษฐกิจ**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ดำรงค์ ฐานดี. (2546). **สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี เรื่อง การเมืองเกาหลี**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปัก จุงฮี. (2518). **พลังแห่งประชาชาติ** แปลโดย กนิษฐา กาญจนจारी. กรุงเทพมหานคร: แพร์พิทยา.
- ปรัชญ์ ไพรัชกร. (2522). **ล้มเผด็จการ ปัก จุงฮี**. กรุงเทพมหานคร: ไทยรัฐ
- ภูวดล ทรงประเสริฐ. (2521). **ประวัติศาสตร์เกาหลีสมัยใหม่**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- มน ฮวีซัง. (2560). **แรงขับเคลื่อนในการพัฒนาเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเกาหลี** แปลโดย กมลบุษบรรณ. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วิเชียร อินทะสี. (2556). **พลวัตความเป็นประชาธิปไตยในเกาหลีใต้ จากอำนาจนิยมสู่ประชาธิปไตยที่มั่นคง**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำนักงาน ก.พ. (2558). **หนังสือองค์ความรู้ชุด “The Reforming Leadership ภาวะผู้นำสู่การปฏิรูป” ถอดบทเรียนการปฏิรูปใหญ่-เล็กในสากล**. กรุงเทพมหานคร. โครงการการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการสำหรับผู้บริหารระดับสูง
- John Kie-chiang Oh. (2547). **การเมืองเกาหลีใต้**. แปลโดย เกียรติชัย พงษ์พานิชย์. กรุงเทพมหานคร: มติชน
- Korean Overseas Information Service. (2517). **ความรู้เรื่องเมืองเกาหลี**. กรุงเทพมหานคร: แพร์พิทยา
- Michael J. Seth (2554). **A concise History of Korea**. London: Rowman & Littlefield

ข้อมูลจากเว็บไซต์

ดำรงค์ ฐานดี. (ม.ป.ป). จากอนุรักษนิยมแบบดั้งเดิมมาเป็นอนุรักษนิยมแบบปึก กิ้นเฮ :กรณีศึกษา

ษาประเทศเกาหลีใต้. เข้าถึงเมื่อ 1 เมษายน 2562 เข้าถึงได้จาก

<http://www3.ru.ac.th/korea%20/article.htm>

ดำรงค์ ฐานดี. (ม.ป.ป.) สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี. เข้าถึงเมื่อ 25 มีนาคม 2562 เข้าถึงได้จาก

<http://e-book.ram.edu/e-book/a/AN353/chapter2.pdf>

วิเชียร อินทะสี. (2551). เกาหลีภายใต้ระบอบอำนาจนิยมของรัฐบาลประธานาธิบดีอีซึงมัน.

เข้าถึงเมื่อ 30 มีนาคม 2562. เข้าถึงได้จาก

<https://www.tci-thaijo.org/index.php/easttu/article/download/51292/42477/>

อภิเชษฐ กาญจนดิฐ. (2560). การเป็นเจ้าภาพกีฬานานาชาติของเกาหลีใต้: นัยพินิจทางการเมือง

เศรษฐกิจและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (ค.ศ.1970-2014). เข้าถึงเมื่อ 3 มีนาคม

2562. เข้าถึงได้จาก

<https://www.tci-thaijo.org/index.php/easttu/article/download/125069/94756/>

อุดมการณ์ชาตินิยม. (2553). เข้าถึงเมื่อ 20 กันยายน 2561 เข้าถึงได้จาก

[http://www.chanchaivision.com/2013/07/fundamental-politics-ideology-](http://www.chanchaivision.com/2013/07/fundamental-politics-ideology-5.html?m=1)

[5.html?m=1](http://www.chanchaivision.com/2013/07/fundamental-politics-ideology-5.html?m=1)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางสาวฉัตรชนก พิณีวงษ์
วัน เดือน ปีเกิด 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2540
สถานที่เกิด ตาก
ที่อยู่ปัจจุบัน 68/12 ซิดวนา แม่สอด ตาก 63110

ประวัติการศึกษา

2558 - ปัจจุบัน ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
คณะอักษรศาสตร์ สาขาวิชาเอเชียศึกษา ภาษาเกาหลี

2553 - 2558 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนภัทรวิทยา

แบบโอนลิขสิทธิ์บทความวิจัย
เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า	นางสาวฉัตรชนก พิณีจวงษ์
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษาเกาหลี
ชื่อบทความวิจัย	นโยบายการสร้างชาติเกาหลีใต้ของประธานาธิบดีปักจุงฮี ค.ศ.1961-1979
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.พิภู บุษบก
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้	68/12 ถ.ชิตwana อ.แม่สอด จ.ตาก 63110
หมายเลขโทรศัพท์	088-2800860

ลิขสิทธิ์ของบทความวิจัยอันเป็นผลมาจากการศึกษาเล่าเรียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นของคณะอักษรศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุการคุ้มครองลิขสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....

(นางสาวฉัตรชนก พิณีจวงษ์)

ลงนามผู้รับโอน.....

(.....)